

*Велике шапіто й гральні
автомати на Восьмому з'їзді
з автостради*

Я мешкаю в особливому людському осідку, який зветься Велике шапіто та ігрові автомати на Восьмому з'їзді з автостради. Ми вдало розташувалися неподалік 95 автостради, вистави о другій, четвертій та сьомій щодня, 365 днів на рік.

Так завжди каже Мак, коли відповідає на безугавні телефонні дзвінки.

Мак тут працює. Він — бос.

Я теж тут працюю. Я — горила.

У Великому шапіто скрипуча музикальна карусель не зупиняється цілий день, а мавпи і папути живуть серед торгових яток. Посеред величезного торговельного центру розміщується арена, навколо якої — лавки, де люди можуть присісти і з'їсти свої пухкі пончики. Долівка вкрита тирсою з мертвих дерев.

Моя оселя розміщена біля арени. А живу я тут, бо надто розумний для горили і недосить розумний як для людини.

Стеллине помешкання розташовується біля мого. Стелла — слониха. Вона та пес Боб — мої вірні друзі.

Друзів серед горил у мене поки що немає.

Мою оселю зроблено з грубого скла, подекуди іржавого металу й шорсткого цементу. Стеллине помешкання обгороджене металевими прутами. Домівка малайських ведмедів — дерев'яна, а в папуг — дротяна.

Три стіни моєї оселі — скляні. Одна з них тріснула, і в нижньому кутку бракує шматка завбільшки з мою долоню. Ту дірку я пробив бейсбольною битою, що мені подарував Мак на мій шостий день народження. Потому він забрав бити, але залишив бейсбольного м'яча.

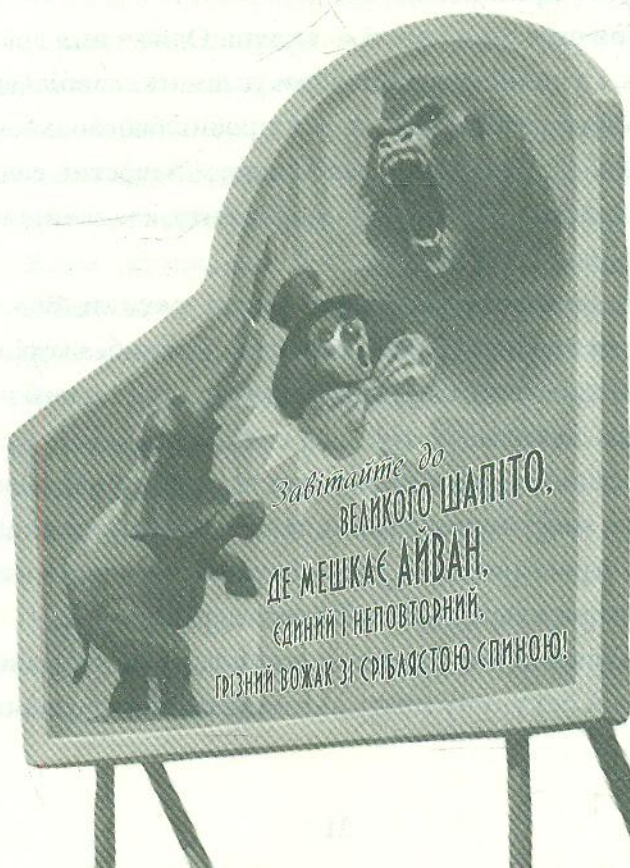
На четвертій стіні намальовані джунглі. Водоспад без води, квіти без запаху й дерева без коріння. Малював не я, але мені подобається, хоч це й не зовсім джунглі.

Я радий, що в мене аж три прозорі стіни. Мені видно увесь торговельний центр і трішки атракціонів: ігрові автомати, рожеві кульки солодкої вати, просторий паркінг без жодного дерева.

За паркінгом пролягає швидкісна автострада, по якій без упину мчать автомобілі. Здоровецький

рекламний щит на узбіччі пропонує їм, неначе газетам на водопої, зупинитися й відпочити.

Щит вицвів, фарби потьмяніли, але я й так знаю, що там написано. Одного разу Мак прочитав ті слова вголос: «ЗАВІТАЙТЕ ДО ВЕЛИКОГО ШАПІТО, ДЕ МЕШКАЄ АЙВАН, ЄДИНИЙ І НЕПОВТОРНИЙ, ГРІЗНИЙ ВОЖАК ЗІ СРІБЛЯСТОЮ СПИНОЮ!»



Я, на жаль, читати не вмію, а було б добре довгі години байдикування збавляти за читанням.

Зрештою одного разу мені таки випала нагода пізнати книжку, що її лишив один відвідувач.

Була вона на смак як терміти.

На рекламному щиті зображені Мак у клоунському вбранні, Стелла, яка стоїть на задніх ногах, і розлючений звір з гнівливим поглядом і скуповдженою шерстю.

Той третій начебто я, але художник помиливсь — я ніколи не гніваюся.

Гнів — вартий особливого. Він потрібен вожакові, щоб пильнувати порядку й попереджувати зграю про небезпеку. Коли мій батько бив себе в груди, це означало: *Увага, слухайте мене! Я в гніві, щоб захистити вас, бо ж для цього мене народжено.*

Мені ж отутки, у моїй оселі, захищати нікого.